ANUNŢURI

• Unul din fraţii noştri s-a învrednicit a fi chemat la cea mai mare slujire pe care o poate primi un om – cea preoţească, de care şi îngerii se cutremură. **Ioan**, soţul Amaliei, a intrat în rândurile diaconilor săptămâna trecută, urmând crucea-preoţiei, pentru Parohia Arad - Ceala. Să-l ajute Maica Domnului a o purta cu dragoste jertfelnică!

• Încă un prunc din obşte a primit rânduiala botezului: este vorba de **Nicolae**, al 4-lea copil al familiei Nemeş (Adrian şi Alexandra). Dumnezeu să-l însoţească în toate zilele cu putere!

• S-au scurs 40 de zile de la adormirea **Elisabetei** (mama Nicolaidei-Georgeta) şi a lui **Biţu** (tatăl pr. Ciprian de la Moţiori). Dumnezeu să-i aşeze cu drepţii şi să-i mângâie pe cei rămaşi!

ŞTIRI

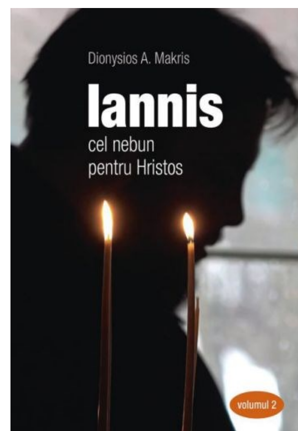
• Sfântul Sinod al BOR a anunţat joi **canonizarea Cuv. Teofana Basarab** de la mănăstirea Albotina (Vidin), contemporană cu Sf. Ier. Grigorie Palama şi ucenică a Sf. Cuv. Teodosie Isihastul. Este **cea dintâi monahie de neam român cunoscută în istorie**. Ziua de prăznuire va fi 28 octombrie, când o serbează românii din Timocul bulgăresc şi sârbesc. (sursa: basilica.ro)

• În timp ce **în diaspora** românească **numărul copiilor botezaţi** a fost anul trecut **mult mai mare** comparativ cu numărul înmormântărilor – de circa nouă ori, **în ţară** am avut **de aproape două ori mai multe decese decât naşteri**. Aproape 1.000 de grupe de grădiniţă/şcoală a câte 23 de copii, atât înseamnă reducerea numărului de nou-născuţi în anul 2021, faţă de 2019. (sursa: basilica.ro)

• Parohia Timişoara-Iosefin a rezervat, din anul 2011, **paraclisul** de la demisolul bisericii pentru comunitatea **persoanelor cu deficienţe de auz şi vorbire**. În urma unor lucrări de renovare, locul de slujire a fost sfinţit duminica trecută de Mitropolitul Ioan al Banatului. După sfinţire, ierarhul a participat la Sfânta Liturghie, tradusă în limbaj mimico-gestual de Părintele Eugen Bendariu, preotul comunităţii persoanelor cu dizabilităţi de auz şi vorbire din Timişoara. (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Dionysios Makris - ***Iannis cel nebun pentru Hristos vol. 2***

Acum mai bine de 10 ani ne bucuram să aflăm despre un om minunat din mijlocul Atenei, care a trăit în zilele noastre. Iată că a apărut continuarea cieţii sale. Scopul istorisirii acestor episoade din viaţa lui Iannis cel nebun pentru Hristos nu este acela de a obţine încă o canonizare, nici de a-i impresiona – fie şi temporar – pe cititori, ci de a arăta că Dumnezeu nu l-a părăsit pe om, aşa cum mulţi vor să creadă. Dimpotrivă, continuă, poate mai mult decât alte dăţi, să-l întărească şi să-i ofere minuni prin mijlocirea oamenilor curaţi şi simpli în credinţă, care, în tăcere şi departe de luminile publicităţii, păşesc, mărturisesc şi Îl împărtăşesc pe Hristos Cel Înviat.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 6 (LXXIV) 20 februarie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Nu vă agitaţi! Gândiţi-vă că ceea ce vine trebuie să vină. Staţi în chilia voastră şi vă rugaţi şi postiţi, aşa cum v-a învăţat Mântuitorul. Că El a spus: Acest soi de diavoli numai cu rugăciune şi cu post pot fi biruiţi. Deci nu vă agitaţi; ce vine, trebuie să vină!

Părintele Arsenie

RADIOGRAFIA Europei fără de Hristos

Sf. Nicolae Velimirovici

Ce este Europa? Ea este **pofta şi dorinţa după *putere, plăcere şi cunoaştere***. Toate acestea sunt omeneşti: mai întâi dorinţa umană de autoritate şi darul omenesc şi în al doilea rând, cunoaşterea umană, adică hotărârea plină de încăpăţânare a omului ca totul să fie explicat de către minte, raţiune. Ereticii timpului nostru I-au oferit Domnului nostru Iisus Hristos cel din urmă loc la masa acestei lumi, ca şi cum El ar fi cel mai de pe urmă cerşetor, în timp ce ei şi-au aşezat proprii lor oameni mari pe locurile cele dintâi: politicieni, scriitori, oameni de ştiinţă, oameni de afaceri, chiar turişti şi jucători de fotbal. Duhul răului lucrează în acest mod asupra trupului Europei de câteva secole.

Atâta vreme cât Europa L-a urmat pe Hristos, ca pe Soarele dreptăţii, şi pe sfinţii Săi apostoli, mucenici şi nenumăraţi drepţi, precum şi alţi oameni care au bineplăcut Lui, Europa a fost ca o piaţă luminată de sute şi mii de lumânări, mari şi mici, arzând strălucitor. Totuşi, atunci când dorinţa umană şi înţelepciunea omenească au bătut ca două vânturi puternice, lumânările au fost stinse şi întunericul a pogorât

SF. CORNELIU DE PSKOV - Un mare părinte rus al veacului al XVI-lea

Atras de viaţa monahală de prunc, Sf. Corneliu a ajuns stareţ la 28 de ani la mănăstirea Pskov. Următorii 41 ani înseamnă o minunată şi importantă lucrare duhovnicească de ridicare a mănăstirii şi monahilor. A propovăduit Ortodoxia locuitorilor din preajmă, a ridicat biserici, spitale, orfelinate şi azile pentru cei sărmani. În vremea unei cuplite epidemii care cuprinse Pskovul, Sfântul Părinte mergea prin satele cuprinse de epidemie pentru a împărtăşi pe cei bolnavi şi a-i îngropa pe cei plecaţi la Domnul. Din păcate, invidia unora a făcut ca ţarul să vină la mănăstire şi să-i taie capul. După 100 de ani, trupul Sfântului Corneliu a fost găsit neputrezit.

pe pământ, precum întunericul din mușuroaiele din pământ în care trăiesc cârtițele. **Cum să nu existe îmbolnăviri, epidemii și boli cumplite, secetă și inundații, revoluții și războaie?** Fiindcă la fel precum puroiul trebuie să se scurgă dintr-o rană infectată, și **duhoarea trebuie să iasă dintr-un loc plin de gunoi**. Aceasta trebuie să se întâmple. Acesta este noul Turn al lui Babel, aceasta este Europa.

Dar în vremea noastră a apărut o nouă generație de europeni care a unit dorința cu cunoașterea prin ateism. Acum nici dorința nu este ascunsă și nici înțelepciunea lăudată. Europa de azi **este cu totul pământească**. Ea neagă cu totul călătoria din această lume. Ea vrea să rămână aici. Ea vrea ca mormântul să-i fie leagăn. Ea nu are cunoștințe despre cealaltă lume. Ea nu simte mireasma cerească. Ea nu-i vede pe îngeri sau pe sfinți în visurile sale. Nu vrea să audă de Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu. Desfrăbălarea o face să urască fecioria. Întreaga Europă este acum cufundată în întuneric. Toate lumânările sunt stinse. Oh, ce întuneric cumplit!

Dacă Europa ar fi rămas creștină, s-ar fi lăudat cu Hristos și nu cu civilizația ei. Europenii, însă, nu se fălesc cu Hristos și cu Sfintele Scripturi, ci cu mașinile lor periculoase și cu produsele ieftine ale mâinilor lor, cu alte cuvinte, ei se fălesc cu cultura și civilizația lor. Dar să-i fie rușine Europei fiindcă acest lucru n-o supără și nici nu o îngrijorează. În afara lui Hristos, Europa nu are cu ce se făli.

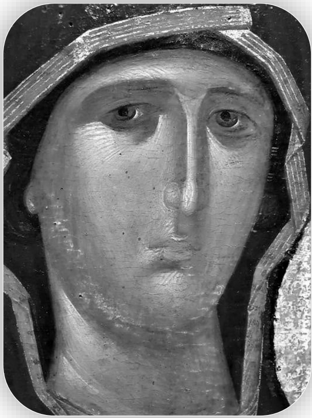
FĂRĂ DE HRISTOS, EUROPA ESTE CEA MAI SĂRACĂ DINTRE CERȘETORI ȘI CEL MAI NERUȘINAT EXPLOATATOR AL ACESTEI LUMI.

Tot ceea ce i-a mai rămas acum sunt ochii fizici cu care vede doar frumusețea exterioară a lucrurilor. Dar vederea ei se oprește aici și nu poate merge mai departe. Preocupându-se doar de aspectele cunoașterii intelectuale a lucrurilor și a universului ce ne înconjoară, o, frații mei, civilizația occidentală este astăzi mai oarbă decât Arabia musulmană, India brahmană, Tibetul budist și China taoistă. Întreaga sa viață se mișcă **doar în plan bidimensional** în zilele noastre: în lungime și în lățime. Nu cunoaște nimic despre adâncime și înălțime. Și din această pricină **se luptă pentru pământ**, teritorii, pentru spațiu, cât mai mult spațiu.

Invențiile Europei sunt numeroase, aproape nenumărate. Și totuși, **nici una dintre aceste invenții nu-l face pe om mai bun, mai cinstit sau mai luminat.** Și toate aceste invenții ale ei au adus Europa pe marginea prăpăstiei, a întunericului spiritual și a unei pustiiri teribile fără precedent în istoria creștinătății. Atunci când a fost inventat telescopul așa încât puteau fi văzute stele îndepărtate, savanții europeni le studiau în locul Evangheliilor lui Hristos. Atunci când a fost inventat microscopul, ei au râs din nou de Hristos. Atunci când au fost inventate trenul, motorul (mașina) cu aburi, telegraful și telefonul, aerul vibra de lauda de sine a europenilor pentru a străbate mările, pentru a zbura prin aer, pentru a comunica de la mari distanțe; Hristos a fost considerat de Europa drept nefolositor și învechit, demodat ca o mumie egipteană. Din păcate, **Europa și-a folosit toate invențiile sale în mod sinucigaș în ultimii două sute de ani**, pentru războaie mondiale, crime, ură, distrugere, înșelăciune, exploatare nemiloasă, pentru desacralizarea a tot ceea ce este sfânt și sacru oamenilor, pentru minciuni, nesinceritate, destrăbălări și ateism în întreaga lume. Și, astfel, **Europa nu înșală pe nimeni cu toate acestea, ci pe sine însăși.**

Două avertismente grozave le-au fost oferite generațiilor de azi, două războaie mondiale pe parcursul a 20 de ani. Fie ca creștinii să îngenuncheze dinaintea lui Hristos pe Care ei L-au batjocorit și să-I înapoieze acea autoritate, cinste, slavă și respect ce i se cuvin doar Lui. Și voi, de asemenea, frații mei ortodocși, trebuie să faceți același lucru dacă vreți să scăpați de cel de-al treilea război mondial, care va fi mult mai grozav decât primele două.

La Tine vin, Măicuță !

La Tine vin, Măicuță,
La Tine vin cu dor,
La sfânta Ta icoană,
La sfântul Tău izvor.

Dar n-am ce-Ți da,
Eu, Maică, n-am ce-Ți da
Numai inima mea!

Ajută-mă, Măicuță,
Să pot îngenunchia
La sfânta Ta icoană,
Arată-mi mila Ta!

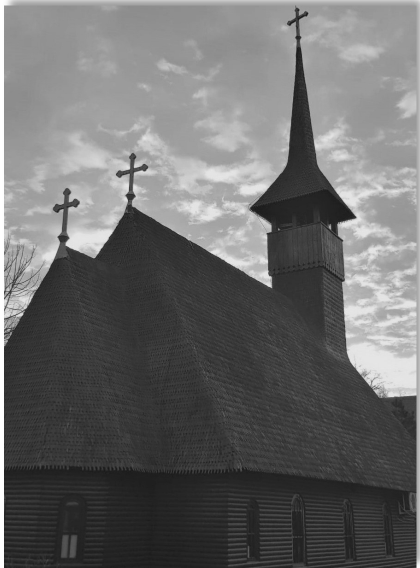
Iubește-mă cu milă
Și-ascultă al meu glas,
Să nu cad de pe cale
Chiar când sunt la necaz!

Când răul ne-nconjoară
Și forțele ne pier,
Ajută-ne, Fecioară,
Dă-ne puteri din Cer!

Căci valurile tulburi
Asupra-mi năvălesc,
Ajută-mă, Măicuță,
Să pot să biruiesc!

Ascultă-mă, Măicuță,
Cu sufletul întreg,
Și-ntreaga mea viață
De Tine să mă leg!

Când lumea va învinge
Cu răni, sufletul meu,
Ridică-mă, mă strânge
Din nou la pieptul Tău!

MÂNTUIREA ÎMPREUNĂ

Prilejuri de mulțumire

***Ni s-a spus că suntem contemporani în timp și spațiu cu un rost: mântuirea împreună. Drumul e greu, cu ispite, și de multe ori le vedem numai pe acelea, iar atunci e mai greu să afli prilejurile de mulțumire pentru acest ÎMPREUNĂ. Câțiva frați și-au deschis inima, răspunzând la întrebarea** „Pentru ce Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus în această obște?”.*

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu că aici m-a binecuvântat să-L aflu mai mult, iar prin căderi și ridicări să descopăr că El acoperă prin Har toate slăbiciunile mele și mă ajută să-mi răstignesc firea, potrivit cu voia Sa. ***Mircea***

►Am bântuit mult de la o biserică la alta în Arad, până am ajuns aici. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus, aici fiind singurul loc unde mă simt acasă (nici în propria-mi casă nu mă simt acasă) și tot aici sunt în același duh cu frații mei. Chiar mă simt ca și în familie. Iar slujbele cum le simt aici nu le-am simțit în nicio altă biserică. ***Dana***

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru oamenii minunați pe care i-am cunoscut și pentru dragostea necondiționată primită! ***Albinuța***

►Pentru a vedea și a mă bucura real, ce teoretic am învățat la Oastea Domnului! ***Anania***

►*„Doamne, n-am om...”* – Îi spuneam lui Dumnezeu când sufletul meu tânjea după un duhovnic, iar Dumnezeu, Cel ce dă cu mână largă, mi-a dat nu doar om, ci oameni... Pentru mine, obștea este... o minune. O minune care ne (a)duce în firescul lucrurilor. Trăind în mijlocul unei lumi nefirești, când intri în firesc și îți descoperi rostul, nu poți decât să-I dai slavă lui Dumnezeu și să-I mulțumești! ***Ecaterina din Timișoara***

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți frații mai mari, mai de aproape sau mai de departe și pentru dud și pentru dude. ***Adina***

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru frați și pentru surori. Simt că aparțin cuiva, că fac parte dintr-o familie. ***Denisa***

►1. Pentru că merg cu drag în acest loc.
2. Am cunoscut oameni noi, de care m-am atașat cu drag.
3. Am primit posibilitatea de a vedea viața și din alt unghi.
4. Mulțumesc că am avut posibilitatea să ajut și să dăruiesc mai mult.
5. Am cunoscut mai multe valențe ale postului.
6. Moartea nu mai constituie o frică.
7. Senzația de singurătate, ca frică, dispare. ***Silviu***

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a adus în această obște, pentru că astfel m-a scos din „mormântul” în care zăceam de prea multă vreme. Și pentru tot ajutorul și dragostea dată prin oamenii minunați care sunt în jurul meu! ***Ioana***

►Pentru mine obștea este ca a doua familie. Cu ea împart binele și răul zilelor, sunt persoane cu scop comun și care uneori îmi dau putere de a fi mai bun. Ador să-i îmbrățișez și să le zâmbesc cu sufletul. Obștii îi sunt recunoscător pentru ceea ce am, pentru că mă ridică când am îngenuncheat din cauza păcatelor și că mă învață să zbor datorită rugăciunilor. Bucurii sfinte în suflet să aveți! ***Adelin***

►Îi mulțumesc Multmilostivului Dumnezeu că m-a adus în această obște, fiindcă aici mi-am găsit răspuns la frământările mele; pentru că aici mi-am găsit liniștea; pentru că aici învăț să-mi „educ” răbdarea; pentru că aici am învățat să discern între „miorlăielile “ mele și adevăratele suferințe (cu care se confruntă unii oameni ce și le duc cu atâta demnitate). Aici am învățat că nu pot face nimic bun și de durată fără ajutorul Său! Aici am întâlnit prietenii pe care-i căutam de-o viață. Aici, în această obște, cu ajutorul lui Dumnezeu mi-am găsit rostul! ***Angela***

►Pentru slujirea cu toată ființa lor a celor doi preoți și pentru această obște, care este a doua mea familie. ***Alexandrina***

►Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că prin obște mi-a dăruit o Viață la care nici nu eram în stare să visez. Mi se pare înspăimântător gândul că aș fi putut fi în altă parte, că aș fi putut găsi un părelnic sens într-o altă viață. Sper doar să-L pot vedea pe Dumnezeu permanent în cei ce reprezintă obștea, lucru fără de care știu că *„aș muri de foame în casa Pâinii”*. ***Dănuț***

►Îi mulțumesc pentru că în această obște L-am descoperit cu adevărat, am învățat ceea ce este iubirea aproapelui, am simțit dragostea frățească a celor din obște. Totodată în această obște am descoperit și am fost atras de muzica bisericească, cea psaltică, care mă ajută în urcușul duhovnicesc. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru că aici mi s-au deschis ochii sufletului pentru a-L putea cunoaște pe El. ***Mihai***

►Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a deschis poarta Bisericuței, dusă nevăzut de mână, cu toată dragostea imensă pe care mi-o poartă, de Sfântul Înger Păzitor (Sfinții Îngeri iubesc mult pe oameni), să cunosc acolo iubirea Sfinților din icoane și a sfinților în devenire din biserică! Atât de multă bucurie, întrajutorare, trăire duhovnicească înaltă, dragoste tradusă în fapte este la Bisericuță. ***Liana***

Minuni din temniţele comuniste

Rugăciunile către MAICA DOMNULUI

De multe ori, în greul vieţii din temniţele comuniste, cei care au trecut prin acel iad au strigat mai uşor şi mai grabnic către Maica Domnului. Iar Ea le-a răspuns şi mai grabnic, prin dulci mângâieri. Iată câteva mărturii ale rugăciunilor nelăsate fără răspuns - întărire şi pentru noi, cei de azi, în orice durere şi necaz vin asupra noastră.

Cineva a fost închis şi a stat 20 de ani în închisoare, un tânăr îmbătrânit în suferinţe. Într-o anchetă extraordinar de grea, i s-a terminat răbdarea şi şi-a pus în gând să găsească un mijloc ca să-şi curme viaţa. Şi-a adus aminte însă, că în tinereţe, bunica îi spunea : ***„Când ai un necaz mare, să te rogi Maicii Domnului!”.***
Şi-a adus aminte de acest lucru, şi spunea el:
„Către Mântuitorul n-aveam curajul să mă rog - pentru că a avut şi el greşelile lui -, *dar către Maica Domnului, care a fost şi ea pământeană ca şi noi, m-am rugat* !" Scurt.
O rugăciune la disperare: *„Maica Domnului, nu mai pot suporta durerile şi presiunile care mi se fac aici! Ajută-mă!”* Se ruga în celulă. Şi peste câteva clipe vede intrând prin uşa înaltă a celulei o făptură în alb cu un Prunc în braţe: *„M-ai chemat ! Am să te ajut. Fii în pace !”* Şi a plecat mai departe. Nu l-au mai chemat după aceea la anchetă. L-au mutat într-un alt loc şi toată viaţa lui de după aceea - că a trăit încă mulţi ani în închisoare - a avut o viaţă foarte liniştită în sufletul lui, deşi suferinţele din afară erau destul de grele din când în când. Maica Domnului l-a ajutat în momentul următor după rugăciunea sa.
(*mărturie a Păr. Benedict Ghiuş*)

M-am rugat mult la Maica Domnului şi m-a ajutat. După ce am stat o vreme la Văcăreşti şi nu m-au trimis nici colo, nici colo, într-o noapte am avut un vis. Am visat-o pe Maica Domnului care mi-a spus ceva, nu mai ţin minte ce, şi mă simţeam foarte vinovat. În continuarea visului, mă aflam în curtea de plimbare de la Văcăreşti, scos cu alţi colegi. În curticica aceea era şi un cireş înflorit, pe care erau puse nişte haine la uscat. Curticica avea formă de triunghi, la vârf era prepeleacul cu santinela care ne păzea, iar pe partea cealaltă, la baza triunghiului, era uşa pe care intram noi. Se deschide uşa şi intră un gardian:
- Care eşti Lungeanu?
- Eu.
- Fă-ţi bagajele şi pleci!
M-am trezit. Măi, mă tot întrebam, oare ce o fi cu visul acesta?
Dimineaţa am fost scoşi la plimbare. În curte, ca în vis, santinela din prepeleac şi cireşul cu hainele agăţate de el. Se deschide uşa şi intră gardianul:
- Care eşti Lungeanu?
- Eu.
- Fă-ţi bagajele şi pleci!
Exact ca în vis. În ziua aceea m-au pus pe cursă şi am ajuns la Târgu Ocna, unde am stat trei ani şi jumătate. **Printr-o minune m-a scos Maica Domnului** şi, în loc să mă trimită la Piteşti, m-a adus la Târgu Ocna. (*mărturie a Pr. Mihai Lungeanu*)

Cea mai cumplită acţiune de reeducare a suportat-o în cadrul închisorii Piteşti. În 1951, Ţurcanu şi ceilalţi torţionari, vreo 25, l-au bătut până nu s-a mai putut ridica de jos. A chemat-o neîncetat în ajutor pe Maica Domnului: ***„Ajută-mă, Sfântă Fecioară, să rezist! Nu mă lăsa pradă căderii!”*** Şi Maica Domnului i-a dat putere să treacă şi peste acest experiment satanic. Demonizat, Ţurcanu îi spunea: *„Dacă Hristos ar fi trecut prin mâinile acestea, nu mai ajungea nici El pe cruce. N-ar fi înviat. N-ar fi fost creştinism, această mare minciună, şi toată lumea ar fi trăit în linişte!”* Răspunsul lui Tache Rodas a fost rugăciunea. Simplă şi scurtă: *„Doamne, miluieşte-mă! Doamne, adu-ţi aminte de mine! Preasfântă Fecioară, ocroteşte-mă!”*. Nu a pus niciodată pe seama sa biruinţa asupra torţionarilor, ci numai pe seama harului lui Dumnezeu, care a vrut „să mai existe câte unul care să scape nemurdărit din acest groaznic potop al sufletelor”. (*mărturie despre Tache Rodas*)

Amme din veacul XX

MAICA ANASTASIA din Corfu

Văzătoarea cu duhul care a umblat desculţă toată viaţa

Maica Anastasia, s-a născut în anul 1910 în insula Corfu din Grecia. Numele de familie era Vlahou (ceea ce ne duce cu gândul că putea fi din neam de vlahi - aromâni). Când avea zece ani, trecând pe lângă biserica distrusă a „Maicii îngerilor” şi făcându-şi semnul crucii, fetiţa a auzit un glas femeiesc ce venea dinspre clopotniţă:

- Ce păcat că sălaşul Meu a ajuns pustiu! Tu, copila Mea, eşti chemată să refaci biserica şi mânăstirea Mea.

La 14 ani, Anastasia a plecat de lângă părinţii săi pentru a intra ca soră la mănăstire. De atunci a pus începutul unei **vieţi ascetice**, în rugăciune, post şi smerenie, afierosindu-se deplin lui Dumnezeu, păstrând în inima sa binecuvântarea Maicii Domnului. Însă, după nouă ani, întărindu-se cu duhul, primind blagoslovenia egumenei, sora Anastasia s-a întors la aşezământul Stăpânei Îngerilor. Străvechea mănăstire era pe atunci distrusă complet. Pe locul bisericii crescuseră smochini sălbatici. Anastasia a fost nevoită să doarmă sub cerul liber până când rudele sale au construit pentru ea o chilie.

Viitoarea stareţă dormea de cele mai multe ori pe podea, deşi avea un pat făcut din scânduri. În loc de pernă, maica folosea o piatră, care se află şi acum în chilia sa. Mânca o dată pe zi, după asfinţitul soarelui – o bucăţică de pâine şi legume sălbatice coapte, însă, cu toate acestea, trei zile pe săptămână nu mânca nimic. De la postul necontenit, Anastasia începuse să sufere de avitaminoză şi îi apăruse o guşă de mărimea unei portocale, din cauza tiroide. Maica îşi vătămase şi un picior în timp ce muncea la câmp, dar niciodată nu s-a plâns şi nu a mers la doctor. Singurul leac pentru ea a fost uleiul de la candela Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna Îngerilor, cu care se ungea atunci când durerea devenea insuportabilă. Puterile şi le ţinea doar cu Sfânta Împărtăşanie. Niciodată nu purta încălţăminte, mergea desculţă chiar şi iarna, se îmbrăca în haine negre, ponosite şi cârpite.

S-a învrednicit să primească **darul înainte-vederii** şi, de asemenea, **darul de a primi de la Dumnezeu ceea ce Îi cerea prin rugăciune**. Deseori ştia dinainte cine şi când va vizita mănăstirea, deşi pe atunci nu erau telefoane. *„Noi avem un fir de la mănăstire până la toate casele de pe pământ – spunea maica –, harul lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului.”* Întotdeauna se adresa lui Dumnezeu şi Preasfintei Sale Maici precum unor persoane apropriate, vorbea cu îngerii, se sfătuia cu ei în toate.

Vrăjmaşul nu a lăsat-o pe stareţă în pace: întreaga ei viaţă, maica a fost prigonită de autorităţi, de unii oameni ai Bisericii, iar uneori pur şi simplu de oamenii răi.

Adăpostul său în vremea prigoanei a fost scorbura unui măslin bătrân. Se povesteşte că pe vreme rea, când în biserică se stingeau cu uşurinţă candelele din cauza vântului, candela Anastasiei lumina tot locul din jurul scorburii.

La începutul lui septembrie 1979, neputincioasă, se afla în chilia sa, când a venit să o vadă Mitropolitul Insulei Corfu. A spovedit-o, apoi a tuns-o în monahism. Împreună cu schima, ea a primit şi un nume nou – Ambrozia. Acum era pregătită. Însăşi Născătoarea de Dumnezeu l-a trimis pe Mitropolit să o înveşmânteze pe stareţă în schima îngerească înainte de moarte. Pe 22 septembrie maica a plecat cu pace la Domnul.

MAICA ÎMPIEDICĂ O CRIMĂ

Într-o seară, maica s-a îngrijorat dintr-o dată foarte tare. Noaptea le-a poruncit surorilor să continue pravila de rugăciune, apoi le-a spus: *„Trebuie să plec să salvez nişte suflete.”* Ajungând în oraş, s-a aşezat pe un sac să se odihnească. Acel sac îi aparţinea unui bărbat tânăr, care, aşa cum observase stareţa, se afla într-o stare de tulburare. Atunci ea i-a povestit despre crima pe care acesta o săvârşise cândva. Bărbatul a rămas uimit: *„Este adevărat. Pe când aveam 13 ani, iar fratele meu 11, mama noastră a murit. Tata s-a căsătorit cu o femeie capricioasă, care ne-a istovit. Eu am plecat de acasă în Atena, unde am intrat într-un grup de răufăcători. Am săvârşit atunci o crimă pentru care am stat la închisoare 15 ani. Dar cum ai aflat despre aceasta?”* *„Maica Domnului mi-a spus”*, a răspuns stareţa cu smerenie. *„Merg în sat să-l omor pe tatăl meu”*, i-a spus tânărul. *„Ah, fiul meu* – a suspinat maica –, *în ciuda faptelor tale, tu eşti un om bun. Maica Domnului m-a trimis să preîntâmpin răul pe care vrei să-l faci.”* Bărbatul a căzut în genunchi şi a prins a-i săruta picioarele goale. Ea l-a însoţit la mănăstire, unde acesta s-a spovedit. După spovedanie, bărbatul a întrebat-o: *„Pot oare să devin monah?”* *„Desigur* – i-a răspuns din inimă stareţa –, *poţi să devii chiar şi sfânt.”*

Lucrarea noastră în anul 2022

IZVOARELE RĂULUI în viața noastră (3)

Curvia înainte de cununie

Preot Ștefan

De unde vine vrajba în casă? De la păcate. Dar primul motiv al vrajbei este începerea căsătoriei cu stângul - adică cu desfrânarea. Cei doi trăiesc trupește înainte de a se cununa, fie unul cu altul, fie mai înainte, cu alți bărbați sau femei. De multe ori din această cauză se ajunge la spargerea casei, la destrămarea căsătoriei.

Dar să nu ne înșelăm, căci nu doar desfrânarea propriu-zisă este piatră de poticnire pentru căsnicie. O mare înșelătorie este idolul fecioriei trupești. Adică dacă am rămas fecior trupește, nu am făcut curvie. Însă există mai multe trepte ale curviei, mai multe faze. **Desfrânarea nu constă doar în pierderea fecioriei trupești**. Sf. Vasile cel Mare zicea: *„femeie n-am cunoscut, dar fecior nu sunt"*! Pentru că privise în chip pătimaș, desfrânat, deci nu mai era fecior sufletește. Fecioria trupească nu mântuiește și vedem aceasta din pilda celor zece fecioare.

Fecioria sufletească se poate pierde cu mult înaintea celei trupești, însă – ceea ce e esențial – se poate redobândi prin plângerea păcatului, prin dragoste adevărată. Aceasta te ridică înaintea lui Dumnezeu și astfel a fost cu putință întoarcerea și mântuirea întru mare sfințenie a Sf. Maria Egipteanca sau a Sf. Maria Magdalena (din care scosese Mântuitorul șapte draci). Aceasta din urmă a stat lângă Hristos și L-a văzut apoi înviat. Astfel de dar a primit pentru că agonisise fecioria sufletească. Iată ce prețuiește Dumnezeu!

Un alt chip în care se începe cu stângul căsătoria sunt **atingerile curvești**. Acestea fac pe om să-și piardă fecioria sufletească. Ele sunt preludiul curviei propriu-zise. Atingerile curvești pot transforma viața într-o continuă curvie, omul înșelându-se mereu că nu a desfrânat. Unii numesc aceasta tandrețe, dar tandrețea este altceva. O atingere curvească este și sărutul, dacă nu este acoperit harul cununiei. În Biserica catolică a rămas un lucru bun din vechea slujbă a Cununiei care se săvârșea în primele veacuri creștine: preotul spune mirelui că poate săruta mireasa. Aceasta înseamnă că este prima dată când o poate face.

Iar un alt treilea chip sunt **vederile curvești**. Acestea pot fi mai grave decât căderea trupească o singură dată a unui om, după care acesta s-a oprit și s-a îndreptat. Vederile nu se referă doar la a vedea goliciunea celuilalt, ci și la faptul că stăm liniștiți în fotoliu și vedem la televizor tot felul de necuviințe. Sau ne uităm în ziare și reviste unde apar chipuri curvești. Dacă ne lăsăm cuprinși de curiozitate sau de atracție trupească și ne îndulcim cu aceste imagini, atunci facem părtășie cu desfrânarea.

Malahia (singur sau în doi) face și ea parte din gama curviei înainte de căsătorie și va desfigura și strica acea casă.

Vorbirea curvărească este și ea un chip al desfrânării. Termenii spurcați, înjurăturile pornografice, vorbirea necuviincioasă sunt anticamera curviei totale.

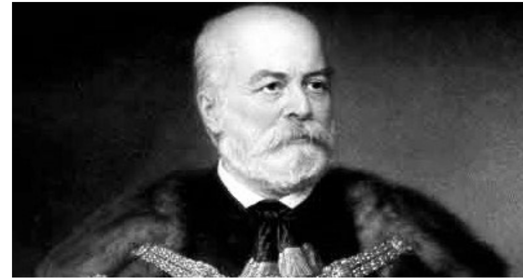
Citirea cărților în care se află descrieri ale desfrânării este o altă pricină a acestei patimi. De multe ori, în spatele culturii și artei se ascund chipuri ale curviei, cu care se alimentează copiii încă din școală. Acolo ni s-a spus că trebuie să cunoaștem viața oamenilor așa cum a fost ea, dar de fapt în acele cărți se ascunde desfrânarea.

Cei doi intră în casă nouă cu pecetea drăcească pe trupul și sufletul lor, zice Părintele Arsenie. Adică îi acoperă un duh al diavolului, intră oameni vechi în casă nouă. Iar pentru că nu au mărturisit păcatul, acela le va sparge casa.

Majoritatea căsătoriilor de astăzi încep cu unul din aceste chipuri ale desfrânării dinaintea cununiei. Iar

CINE SPERĂ CĂ O SĂ FIE BINE, ȘTIIND CĂ A ÎNCEPUT CU STÂNGUL, ADICĂ TRĂIND ÎN DESFRÂNARE PÂNĂ LA CĂSĂTORIE, SPERĂ DEGEABA.

Vor veni necazuri mari asupra casei. Și acest rău nu se duce printr-o simplă spovedanie. Spovedania este primul pas obligatoriu. Dar trebuie neapărat urmat de al doilea: ispășirea păcatului. Adică plângerea păcatului, îndreptarea vieții și facerea binelui. Iar această cruce trebuie dusă nu o zi, două, trei, ci mult timp. Astfel se ispășește păcatul și nu mai vin urmările lui asupra casei.

Români care au schimbat vieți: EMANUIL GOJDU

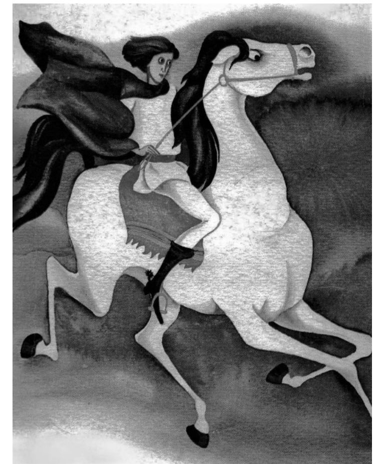
Dintre aromânii siliți de vremurile grele să plece din Grecia și care au făcut ceva pentru neamul românesc, care i-a primit cu brațele deschise, fiind frați de limbă, doi au strălucit în chip deosebit în Transilvania veacului al XIX-lea: Sf. Mitropolit Andrei Șaguna și filantropul Emanuil Gojdu.

Acesta din urmă, având în sânge de veacuri meșteșugul armânesc de a face bani, a reușit – ca avocat și om de afaceri – să strângă până în anul 1870, când a adormit, o avere impresionantă (câteva clădiri mari în centru Budapestei, bani și acțiuni, obiecte de valoare). Însă, știind că nu va lua cu el nimic în lumea veșnică, a gândit să lase această avere spre a fi folosită: *„Ca fiu credincios al Bisericii mele laud Dumnezeirea, căci m-a creat Român; iubirea ce o am față de națiunea mea, neîncetat mă face să stărui în faptă pentru ca și după moarte să pot erumpe de sub gliile mormântului spre a putea fi pururea în sânul națiunii mele"*.

Prin testament, E. Gojdu a dat dispoziție ca din profitul ce se va obține din administrarea averii sale (pe care a gândit-o riguros și matematic pe cel puțin 200 de ani) să fie sprijiniți cu burse anuale tinerii *„români de religiunea răsăriteană ortodoxă, distinși prin purtare bună și prin talente, ai căror părinți nu sunt în stare cu averea lor proprie să ducă la îndeplinire creșterea și cultivarea copiilor lor."* Averea sa urma să fie ocrotită de biserică, prin Mitropolitul Ardealului. În cei 48 de ani de activitate (până la finele primului război mondial), Fundația Gojdu a acordat peste 5.000 de burse de studii și ajutoare financiare tinerilor români ortodocși. Ulterior, clădirile din Ungaria au fost luate de statul maghiar, nemaiputând fi folosite pentru scopul lăsat prin testament.

Dincolo de interesele politice și fără să intrăm în actualele controverse legate de această avere, iată câteva nume de români mari, ajutați prin grija lui E. Gojdu: fostul Episcop al Aradului *Andrei Magieru*, preotul profesor *Dumitru Stăniloae*, savanții de renume mondial *Victor Babeș* și *Traian Vuia*; poetul *Octavian Goga*; arheologul *Constantin Daicoviciu*, poetul *Aron Cotruș*.

Sfânta Duminică din basmul HARAP ALB

Faptul că autorul Poveștii lui Harap-Alb este un cunoscător de literatură teologică, bisericească, se vede din felul în care înmulțește și insistă pe aspectele care țin de învățătura ortodoxă: *fratele cel mic și vrednic* (după modelul: Adam și Hristos, Cain și Abel, Isav și Isaac, David cel mai mic dintre frați etc), *probele* („încercările", în limbaj ortodox) fără de care nimeni nu este *„vrednic de Împărăție"* (iarăși în limbaj ortodox), *exigența calităților sufletești, duhovnicești, pe lângă cele militare* (după tiparul Sfinților militari sau împărați).

Fiul cel mic care primește **ajutorul Sfintei Duminici** reprezintă un element de basm. Însă tocmai aici intervine Creangă, subliniind ceea ce basmul nu comunică explicit. Văzându-și frații înfruntați și alungați cu rușine de tatăl lor, care se revarsă și asupra lui (rușine care echivalează cu a celor alungați din Rai), *„fiul craiului cel mai mic, făcându-se atunci roș cum îi gotca, iese afară în grădină și începe a plânge în inima sa, lovit fiind în adâncul sufletului de apăsătoarele cuvinte ale părintelui său"*.

Plânsul sincer, din adâncul inimii, și apoi **milostenia**, sunt cele care îi aduc izbăvirea. Pentru că nu s-a încrezut în sine, fiul cel mic a primit ajutor nesperat, sub chipul Sfintei Duminici, care apare ca o bătrână săracă și neputincioasă, pentru că *„Cel-de-sus varsă darul său și peste cei neputincioși; se vede că așa place Sfinției-sale"*, și *„ca să vezi cât poate să-ți ajute milostenia"*. Înțelegem că însuși Domnul Se ascunde sub înfățișarea femeii gârbovite de ani și sărmane, care se prezintă ca Sfânta Duminică (personificare a zilei Învierii, a zilei Domnului). *„Și pe când vorbea baba acestea, o vede învăluită într-un hobot [văl] alb, ridicându-se în văzduh, apoi înălțându-se tot mai sus, și după aceea n-o mai zări de fel"*. Este evidentă asemănarea cu înălțarea Domnului („hobotul" poate fi chiar un element iconografic).

Păstrând intacte elementele care țin de imaginația populară, Creangă îndreaptă însă povestea să curgă în matca semnificației profund ortodoxe, pe care caută tot timpul să o pună în lumină, să o explice și să o amplifice. (*material preluat din teologiepentruazi.com*)